

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД судової практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду

щодо призначення покарання

ЗМІСТ

I. Загальні питання призначення покарання.....	3
II. Призначення додаткових покарань. Спеціальна конфіскація.....	7
III. Особливості врахування обставин, що пом'якшують покарання.....	10
IV. Особливості врахування обставин, що обтяжують покарання.....	11
V. Особливості призначення покарання за сукупністю злочинів та сукупністю вироків.....	13
VI. Особливості звільнення від покарання та його відбування.....	18
VII. Процесуальні питання, пов'язані з призначенням покарання.....	19

Загальні питання призначення покарання

1. У частині 2 ст. 65 КК встановлено презумпцію призначення більш м'якого покарання, якщо не доведено, що воно не є достатнім для досягнення мети покарання. Суд вважає, що такий же принцип застосовується і при вирішенні питання про порядок відбування покарання, зокрема, про можливість звільнення від відбування покарання з випробуванням. Обов'язок доведення того, що менш суворий вид покарання або порядок його відбування є недостатнім, покладається на сторону обвинувачення.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 17 квітня 2018 року у справі № 298/95/16-к (провадження № 51-2501 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/73598811>

2. Поняття судової дискреції (судового розсуду) у кримінальному судочинстві охоплює повноваження суду (права та обов'язки), надані йому державою, обирати між альтернативами, кожна з яких є законною, інтелектуально-вольовою владною діяльністю суду з вирішення у визначених законом випадках спірних правових питань, виходячи із цілей та принципів права, загальних засад судочинства, конкретних обставин справи, даних про особу винного, справедливості й достатності обраного покарання тощо.

Підставами для судового розсуду при призначенні покарання виступають: кримінально-правові, відносно визначені (якими встановлюються межі покарання) та альтернативні (якими передбачено декілька видів покарань) санкції; принципи права; уповноважуючі норми, в яких використовуються щодо повноважень суду формулювання «може», «вправі»; юридичні терміни та поняття, які є багатозначними або не мають нормативного закріплення, зокрема «особа винного», «щире каяття» тощо; оціночні поняття, зміст яких визначається не законом або нормативним актом, а правосвідомістю суб'єкта правозастосування, наприклад, при врахуванні пом'якшуючих та обтяжуючих покарання обставин (статті 66, 67 КК), визначенні «інших обставин справи», можливості виправлення засудженого без відбування покарання, що має значення для застосування ст. 75 КК тощо; індивідуалізація покарання – конкретизація виду і розміру міри державного примусу, який суд призначає особі, що вчинила злочин, залежно від особливостей цього злочину і його суб'єкта.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 22 березня 2018 року у справі № 207/5011/14-к (провадження № 51-1985 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73001386>

3. Позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю може бути призначене лише у тих випадках, коли вчинення злочину було пов'язане зі службовим становищем підсудного або із зайняттям ним певною діяльністю. Призначаючи це покарання, суд має чітко вказати у вирокі ті конкретні посади, право

обіймати які позбавляється засуджений, або конкретний вид діяльності, права займатися якою він позбавляється. Призначене засудженому додаткове покарання у виді позбавлення права обіймати посади чи займатися діяльністю, що пов'язані з обігом товарно-матеріальних цінностей, має на меті недопущення вчинення засудженим злочинів з використанням посад, пов'язаних, у тому числі, з повною матеріальною відповідальністю.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 01 листопада 2018 року у справі № 753/12073/15-к (провадження № 51-2250 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77654120>

4. Відповідно до ч. 2 ст. 57 КК виправні роботи не застосовуються до вагітних жінок та жінок, які перебувають у відпустці по догляду за дитиною, до непрацездатних, до осіб, що не досягли 16 років, та тих, що досягли пенсійного віку, а також до військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, працівників правоохоронних органів, нотаріусів, приватних виконавців, суддів, прокурорів, адвокатів, державних службовців, посадових осіб органів місцевого самоврядування.

Стаття 1 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» визначає, що непрацездатні громадяни – особи, які досягли встановленого ст. 26 цього Закону пенсійного віку, або особи з інвалідністю, у тому числі діти з інвалідністю, а також особи, які мають право на пенсію у зв'язку з втратою годувальника відповідно до закону.

Детальніше з текстом ухвали Верховного Суду від 02 квітня 2018 року у справі № 489/3007/17 (провадження № 51-3546 ск 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73157390>

5. Відповідно до положень ст. 59 КК покарання у виді конфіскації майна полягає в примусовому безоплатному вилученні у власність держави всього або частини майна, яке є власністю засудженого. Конфіскація майна встановлюється за тяжкі та особливо тяжкі корисливі злочини і може бути призначена лише у випадках, спеціально передбачених в Особливій частині КК.

Корисливим тяжким або особливо тяжким злочином може бути визнаний будь-який із злочинів, визначених у частинах 4 чи 5 ст. 12 КК, якщо його вчинено із корисливих спонукань. Під корисливими спонуканнями слід розуміти бажання винного одержати внаслідок вчинення злочину матеріальні блага для себе або інших осіб, одержати чи зберегти певні майнові права, уникнути матеріальних витрат чи обов'язків або досягти іншої матеріальної вигоди.

З матеріалів кримінального провадження убачається, що ні досудовим слідством, ні судом наявності у ОСОБА_1 корисливого мотиву при незаконному придбанні, зберіганні та перевезенні з метою збуту наркотичного засобу не встановлено. Тому застосування

у цьому випадку додаткової міри покарання за ч. 2 ст. 305 КК у виді конфіскації майна навіть за умови, що воно передбачено санкцією цієї статті як обов'язкове, є безпідставним.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 20 лютого 2018 року у справі № 154/2423/16 (провадження № 51-54 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/72378219>

6. Застереження як примусовий захід виховного характеру, визначений п. 1 ч. 2 ст. 105 КК, полягає у роз'ясненні судом неповнолітньому наслідків його дій – шкоди, завданої охоронюваним законом правам особи (осіб), інтересам суспільства або держави, та оголошення неповнолітньому осуду за ці дії, а також попередження про більш суворі правові наслідки, які можуть настати в разі продовження ним протиправної поведінки чи вчинення нового злочину.

Примусові заходи виховного характеру можуть бути застосовані виключно до неповнолітнього. Вони застосовуються не лише за умови вчинення особою, яка після досягнення 11-річного віку до досягнення віку, з якого може наставати кримінальна відповідальність, вчинила суспільно небезпечне діяння, а і якщо під час постановлення ухвали про застосування таких заходів, особа була неповнолітньою.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 12 квітня 2018 року у справі № 198/8/17 (провадження № 51-609 км 17) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73438119>

7. Відповідно до ч. 1 ст. 68 КК при призначенні покарання за незакінчений злочин суд, керуючись положеннями статей 65 – 67 цього Кодексу, враховує ступінь тяжкості вчиненого особою діяння, ступінь здійснення злочинного наміру та причини, внаслідок яких злочин не було доведено до кінця.

У даному випадку посилання на статті 65 – 67 КК дає змогу зробити висновок, що сформульовані у ч. 1 ст. 68 КК положення виступають додатковими правовими орієнтирами до загальних засад призначення покарання, передбачених ст. 65 цього Кодексу. Іншими словами, визначаючи вид і розмір покарання особі, яка вчинила незакінчений злочин, суд враховує фактичні обставини в межах трьох загальних критеріїв – ступеня тяжкості вчиненого злочину, особи винного, обставин, що пом'якшують та обтяжують покарання, і двох додаткових – які визначають ступінь здійснення злочинного наміру та причини, внаслідок яких злочин не було доведено до кінця.

Частина 2 ст. 68 КК передбачає, що за вчинення готування до злочину строк або розмір покарання не може перевищувати половини максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини цього Кодексу.

Вимоги ч. 2 ст. 68 КК обмежують максимальний розмір покарання, який може бути призначений за незакінчений злочин. Ця норма має імперативний характер і тому суд зобов'язаний її дотримуватися у всіх випадках призначення покарання за готування до злочину. При цьому призначення покарання за правилами ч. 2 ст. 68 КК має бути вмотивоване у вирокі суду з обов'язковим посиланням на цю норму закону.

При обчисленні половини від максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого санкцією статті (частини статті) Особливої частини КК, можливі такі варіанти: 1) одержаний таким чином показник є більшим за мінімальну межу цього покарання; 2) одержаний показник дорівнює його мінімальній межі; 3) одержаний показник є меншим за мінімальну межу відповідного виду покарання. У першому випадку, обираючи конкретний строк або розмір покарання, суд може врахувати фактичні обставини справи та особу винного, тобто зберігає за собою можливість індивідуалізації покарання. В цьому випадку суд визначає розмір покарання між мінімальною межею, визначеною санкцією статті, та максимальною, визначеною на підставі ч. 2 ст. 68 КК. У другому та третьому випадках суд, призначаючи покарання, виявляється «зв'язаним» тим показником, який буде одержаний при застосуванні положень ч. 2 ст. 68 КК.

При застосуванні ч. 2 ст. 68 КК (третьій випадок) виникає ситуація, коли призначене судом покарання за незакінчений злочин за своїм строком (розміром) виявиться навіть нижчим від найнижчої (мінімальної) межі, встановленої для найбільш суворого виду покарання у конкретній санкції статті Особливої частини КК. Це обумовлено конструкцією цілої низки санкцій.

Наприклад, якщо у санкції відповідної статті передбачено позбавлення волі на строк від 10 до 15 років, то при призначенні покарання за готування до цього злочину максимальний строк позбавлення волі не може перевищувати семи років шести місяців. І хоча цей строк буде нижчим від того мінімуму, який встановлений для позбавлення волі в санкції конкретної статті, однак призначення його в таких межах (7 років 6 місяців) цілком узгоджується з вимогами ч. 2 ст. 68 КК. Оскільки в таких випадках призначення покарання нижче від найнижчої його межі, встановленої в санкції, здійснюється судом за правилами ч. 2 ст. 68 КК, а не за наявності підстав для застосування ст. 69 КК, то і використання приписів останньої, а також посилання у вирокі суду на неї в таких випадках не потрібне.

Однак Суд звертає увагу на те, що визначення покарання за незакінчений злочин за правилами ч. 2 ст. 68 КК не виключає в подальшому застосування судом статей 69, 69-1 КК, якщо у конкретній ситуації є підстави для призначення більш м'якого покарання.

Системний аналіз зазначених норм свідчить, що вони не конкурують одна з одною, бо ч. 2 ст. 68 КК встановлює той максимум покарання, у межах якого воно має бути

призначене у всіх без винятку випадках за вчинення будь-якого незакінченого злочину, незалежно від того, чи є підстави для застосування статей 69 або 69-1 КК. У свою чергу статті 69 або 69-1 КК передбачають підстави, за наявності яких у кожному конкретному випадку визначається покарання незалежно від того, чи є вчинений особою злочин закінченим або незакінченим. Звідси випливає, що у разі призначення покарання в ситуаціях, коли є підстави для одночасного застосування зазначених норм, покарання визначається на підставі ч. 2 ст. 68 КК, а потім застосовуються положення статей 69, 69-1 КК.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 06 грудня 2018 року у справі № 712/8515/15-к (провадження № 51-4179 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/78589540>

8. Висновок суду першої інстанції, з яким погодився суд апеляційної інстанції, щодо призначення засудженим покарання у колегії суддів також сумнівів не викликає, оскільки при призначенні покарання враховані та оцінені обставини, на які покликається прокурор у касаційній скарзі. При тому, що врахуванню підлягають обставини у їх сукупності та не надається перевага одним обставинам над іншими, як про це ставить вимогу прокурор.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 04 грудня 2018 року у справі № 161/16073/14-к (провадження № 51-4128 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/78496941>

Призначення додаткових покарань. Спеціальна конфіскація

9. Санкція ч. 2 ст. 286 КК з урахуванням конкретних обставин кримінального провадження надає можливість суду як призначити додаткове покарання у виді позбавлення права керувати транспортними засобами, так і не застосовувати таке покарання до особи. Вказане положення закону України про кримінальну відповідальність має альтернативний характер застосування і не є обов'язковим для суду.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 08 лютого 2018 року у справі № 361/2704/16-к (провадження № 51-358км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/72199331>

10. Статтями 51 та 52 КК встановлено, що одним із додаткових покарань, яке може бути застосовано до осіб, визнаних винними у вчиненні злочинів, є конфіскація майна.

Відповідно до положень ст. 59 КК покарання у виді конфіскації майна полягає в примусовому безоплатному вилученні у власність держави всього або частини майна, яке є власністю засудженого. Конфіскація майна встановлюється за тяжкі та особливо

тяжкі корисливі злочини і може бути призначена лише у випадках, спеціально передбачених в Особливій частині КК.

Корисливим тяжким або особливо тяжким злочином може бути визнаний будь-який із злочинів, визначених у частинах 4 чи 5 ст. 12 КК, якщо його вчинено із корисливих спонукань. Під корисливими спонуканнями слід розуміти бажання винного одержати внаслідок вчинення злочину матеріальні блага для себе або інших осіб, одержати чи зберегти певні майнові права, уникнути матеріальних витрат чи обов'язків або досягти іншої матеріальної вигоди.

З матеріалів кримінального провадження убачається, що ні досудовим слідством, ні судом наявності у ОСОБА_1 корисливого мотиву при переміщенні через митний кордон України з приховуванням від митного контролю особливо небезпечного наркотичного засобу не встановлено. Тому застосування у даному випадку додаткової міри покарання за ч. 2 ст. 305 КК виді конфіскації майна навіть за умови, що воно передбачено санкцією цієї статті як обов'язкове, є безпідставним.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 07 листопада 2018 року у справі № 418/689/16-к (провадження № 51-6610км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77720745>

11. Користь (корисливі спонукання, корисливий мотив) у чинному законодавстві про кримінальну відповідальність розуміється як бажання винного одержати внаслідок вчинення злочину матеріальні блага для себе чи інших осіб, одержати або зберегти певні майнові права, уникнути матеріальних витрат, досягти іншої матеріальної вигоди.

Незаконне зберігання прекурсорів в особливо великих розмірах було спрямоване на їх подальше використання для виготовлення психотропних речовин, тобто на отримання матеріальних благ ОСОБА_1 у майбутньому. Отже, в діях засудженого мав місце саме корисливий мотив злочину, а тому рішення суду про застосування до ОСОБА_1 за ч. 3 ст. 311 КК додаткового покарання у виді конфіскації майна є правильним.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 06 вересня 2018 року у справі № 227/3367/16-к (провадження № 51-18 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/76381540>

12. Питання призначення кримінального покарання та звільнення від його відбування повинні вирішуватися з урахуванням мети покарання як такого, що включає не тільки кару, а й виправлення засуджених, запобігання вчиненню нових злочинів як засудженими, так і іншими особами. При цьому з огляду на положення ст. 75 КК законодавець підкреслює важливість такої цілі покарання, як виправлення засудженого, передбачивши, що при призначенні низки покарань, у тому числі у виді позбавлення волі на строк не більше п'яти років, особу може бути звільнено від відбування покарання з іспитовим строком, якщо суд дійде висновку про можливість

виправлення засудженого без відбування покарання, при цьому суд має врахувати не тільки тяжкість злочину, особу винного, але й інші обставини справи.

При застосуванні положень ст. 75 КК конфіскація майна як додаткове покарання не може бути призначена.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 16 серпня 2018 року у справі № 183/163/14 (провадження № 51-3549км18) можна ознайомитися за посиланням <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/76054009>

13. Відповідно до ч. 1 ст. 96-1 КК «спеціальна конфіскація полягає у примусовому безоплатному вилученні за рішенням суду у власність держави грошей, цінностей та іншого майна у випадках, визначених цим Кодексом, за умови вчинення умисного злочину або суспільно небезпечного діяння, що підпадає під ознаки діяння, передбаченого Особливою частиною цього Кодексу, за які передбачено основне покарання у виді позбавлення волі...».

Санкція ч. 1 ст. 267-1 КК передбачає покарання за вчинення цього злочину у виді штрафу від 50 до 80 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеження волі на строк від одного до трьох років, або позбавленням волі на той самий строк.

Відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 96-2 КК спеціальна конфіскація застосовується у разі, якщо гроші, цінності та інше майно були підшукані, виготовлені, пристосовані або використані як засоби чи знаряддя вчинення злочину, крім тих, що повертаються власнику (законному володільцю), який не знав і не міг знати про їх незаконне використання.

Згідно з положеннями ч. 4 ст. 96-2 КК «гроші, цінності..., інше майно, зазначені в цій статті, підлягають спеціальній конфіскації у третьої особи, якщо вона набула таке майно від підозрюваного, обвинуваченого, особи, яка переслідується за вчинення суспільно небезпечного діяння у віці, з якого не настає кримінальна відповідальність, або в стані неосудності, чи іншої особи безоплатно, за ринкову ціну або за ціну, вищу чи нижчу ринкової вартості, і знала або повинна була і могла знати, що таке майно відповідає будь-якій із ознак, зазначених у пунктах 1 – 4 частини першої цієї статті».

Таким чином, з огляду на вказані законодавчі норми спеціальна конфіскація може бути застосована до майна засудженого чи у передбачених КК випадках – до майна іншої особи, яке використовувалося як знаряддя вчинення злочину, передбаченого ч. 1 ст. 267-1 КК.

Верховний Суд не виключає в цілому можливості застосування спеціальної конфіскації навіть у тих випадках, коли конфіскація майна, з огляду на його вартість, виглядає набагато суворішим заходом, ніж призначене покарання. Однак у таких випадках суд має навести належні аргументи, які обґрунтовують, з урахуванням обставин конкретної справи, що такий захід не порушуватиме наведені вище стандарти ЄСПЛ. При цьому до уваги можуть братися: вартість майна, що підлягає конфіскації,

законність чи незаконність його походження; тяжкість і характер вчиненого злочину; наявність, розмір і характер завданої шкоди або шкоди, яка потенційно могла бути завдана злочином; вид і розмір призначеного покарання, тощо.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 14 червня 2018 року у справі № 366/1872/17 (провадження № 51-1916км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74842644>

Особливості врахування обставин, що пом'якшують покарання

14. Основною формою прояву щирого каяття є повне визнання особою своєї вини та правдива розповідь про всі відомі їй обставини вчиненого злочину. Якщо особа приховує суттєві обставини вчиненого злочину, що значно ускладнює його розкриття, визнає свою вину лише частково для того, щоб уникнути справедливого покарання, її каяття не можна визнати щирим, справжнім.

Щире каяття повинно ґрунтуватися на належній критичній оцінці особою своєї протиправної поведінки, її осуді, бажанні виправити ситуацію, яка склалася, та нести кримінальну відповідальність за вчинене, а також зазначена обставина має знайти своє відображення в матеріалах кримінального провадження.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 30 жовтня 2018 року у справі № 559/1037/16-к (провадження № 51-3612км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77654034>

15. Щире каяття як таке характеризує суб'єктивне ставлення винного до вчиненого злочину, яке полягає в тому, що він визнає свою провину, висловлює жаль з приводу вчиненого та бажає виправити ситуацію, що склалася.

За наявності щирого каяття особи не обов'язковим має бути активне сприяння у розкритті злочину. Активне сприяння розкриттю злочину є окремою обставиною, що пом'якшує покарання, згідно з п. 1 ч. 1 ст. 66 КК.

Тобто передбачені п. 1 ч. 1 ст. 66 КК обставини, що пом'якшують покарання, а саме щире каяття і активне сприяння розкриттю злочину, є альтернативними, незалежними та можуть існувати відокремлено одна від одної.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 07 листопада 2018 року у справі № 297/562/17 (провадження № 51-329км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77870634>

16. Суд першої інстанції встановив, що на час вчинення злочину, згідно з висновком судово-психіатричної експертизи, засуджена не була здатна повною мірою усвідомлювати свої дії та керувати ними і цей стан мав значний вплив у період інкримінованих їй дій на раціональність прийняття рішень, її здатність регулювати свою поведінку та контролювати свої дії. Враховуючи обставини, що пом'якшують покарання,

а саме щире каяття та вчинення засудженою злочину внаслідок збігу тяжких обставин, а також дані про її особу, яка раніше не судима, визнана судом обмежено осудною, позитивно характеризувалась за місцем проживання, має на утриманні двох малолітніх дітей, апеляційний суд обґрунтовано погодився з висновком суду першої інстанції, що наведені обставини та дані про особу винної в своїй сукупності та співвідношенні істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого нею злочину та свідчать про можливість призначення засудженій покарання, нижчого від найнижчої межі, встановленої в санкції ч. 2 ст. 121 КК.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 09 жовтня 2018 року у справі № 466/8328/16-к (провадження № 51-3195км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77090944>

17. Відповідно до вимог ст. 69-1 КК за наявності обставин, що пом'якшують покарання, передбачених пунктами 1 та 2 ч. 1 ст. 66 цього Кодексу, відсутності обставин, що обтяжують покарання, а також при визнанні обвинуваченим своєї вини, строк або розмір покарання не може перевищувати двох третин максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого відповідною санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини цього Кодексу.

Санкція ч. 2 ст. 187 КК, за якою ОСОБА_1 засуджено, передбачає покарання у виді позбавлення волі на строк від 7 до 10 років із конфіскацією майна.

За вироком суду ОСОБА_1 повністю визнав свою вину у вчиненні інкримінованих йому злочинів, відшкодував потерпілим заподіяну шкоду, обставинами, що пом'якшують покарання, визнано його щире каяття та активне сприяння розкриттю злочину. Обставин, що обтяжують покарання, судом не встановлено.

З огляду на це на підставі приписів ст. 69-1 КК суд повинен був визначити ОСОБА_1 покарання у виді позбавлення волі в розмірі, який не перевищує двох третин максимального розміру покарання, передбаченого санкцією ч. 2 ст. 187 КК, що складає 6 років 8 місяців. Проте зазначених вимог закону суд не дотримався.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 08 лютого 2018 року у справі № 522/20964/16-к (провадження № 51-508км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/72151082>

Особливості врахування обставин, що обтяжують покарання

18. Згідно з п. 5 ч. 1 ст. 67 КК при призначенні покарання обставинами, які його обтяжують визнаються тяжкі наслідки, вчинені злочином.

Тяжкими наслідками, завданими злочином, у наведеній статті слід розуміти ті суспільно небезпечні зміни в об'єкті кримінально-правової охорони, які викликані вчиненням злочину, але виходять за межі його складу. З урахуванням конкретних обставин кримінального провадження тяжкими наслідками можуть, зокрема,

визнаватися смерть однієї чи декількох осіб, значна шкода здоров'ю людей, майнова шкода у великому чи особливо великому розмірах тощо.

Враховання зазначеної обставини як такої, що обтяжує покарання, не відповідатиме вимогам закону, якщо певна обставина (смерть особи) вже оцінена судом як кваліфікуюча ознака кримінального правопорушення.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 20 червня 2018 року у справі № 566/606/15-к (провадження № 51-1272зпв18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74842734>

19. Новонародженою вважається дитина, яка народилася живою, протягом 28 повних днів після народження. Така дитина охоплюється поняттям «малолітня особа» і її безпорадний стан обумовлений саме віком. Отже, рішення суду першої інстанції про враховання вчинення злочину щодо малолітньої дитини, яка перебуває в безпорадному стані, як обтяжуючої обставини при призначенні покарання за злочин, передбачений ст. 117 КК, а саме умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини, суперечить положенням ст. 67 ч. 4 КК.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 11 жовтня 2018 року у справі № 727/2103/17 (провадження № 51-5053км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77088265>

20. Якщо рецидив злочинів утворює одночасно і їх повторність, передбачену у статті чи частині статті Особливої частини КК як ознака злочину, що впливає на його кваліфікацію, то за змістом ч. 4 ст. 67 КК суд не може ще раз врахувати ні повторності, ні рецидиву злочину при призначенні покарання як обставину, що його обтяжує.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 07 червня 2018 року у справі № 203/921/16-к (провадження № 51-3129км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74630299>

21. Доводи про те, що якщо будь-яка з обставин, що обтяжує покарання, передбачена в статті Особливої частини КК як ознака злочину, що впливає на його кваліфікацію, то, призначаючи покарання, її не можна враховувати як таку, що його обтяжує, на думку колегії суддів, є необґрунтованими.

Згідно з пп. «а» п. 2.9 Правил дорожнього руху водієві забороняється керувати транспортним засобом у стані сп'яніння або перебувати під впливом наркотичних чи токсичних речовин. Системний аналіз вищезазначених положень дає підстави для висновку, що керування транспортним засобом у стані сп'яніння належить до характеристики стану свідомості та волі суб'єкта злочину, тобто до внутрішніх характеристик складу злочину, а тому вважати її ознакою об'єктивної сторони складу злочину є недопустимим.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 26 квітня 2018 року у справі № 166/937/16-к (провадження № 51-3138км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73758604>

22. Перебування засудженого у стані навіть легкого алкогольного сп'яніння не можна не враховувати при призначенні покарання за злочин, передбачений ч. 2 ст. 286 КК, адже, керуючи автомобілем у нетверезому стані, ОСОБА_6 грубо порушив Правила дорожнього руху, що призвело до тяжких наслідків. Уникнення особою реального покарання за таких обставин негативно вплине на сприйняття суспільством, зокрема іншими водіями, необхідності дотримуватися Правил дорожнього руху.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 29 травня 2018 року у справі № 484/3291/16-к (провадження № 51-2658км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74551477>

Особливості призначення покарання за сукупністю злочинів та сукупністю вироків

23. Відповідно до чинного кримінального законодавства та системного аналізу закону України про кримінальну відповідальність у випадку, коли після постановлення вироку у справі буде встановлено, що засуджений винен ще в кількох злочинах, одні з яких вчинено до, а інші після постановлення першого вироку, покарання за останнім за часом вироком призначається із застосуванням як ст. 70, так і ст. 71 КК: спочатку – за правилами ч. 1 ст. 70 КК за сукупністю злочинів, вчинених до постановлення першого вироку; після цього – за правилами ч. 4 ст. 70 КК; потім – за сукупністю злочинів, вчинених після постановлення першого вироку і остаточно – за сукупністю вироків.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 17 травня 2018 року у справі № 487/572/16-к (провадження № 51-2318км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74188612>

24. Коли після постановлення вироку у справі буде встановлено, що засуджений винен ще в кількох злочинах, одні з яких вчинено до, а інші після постановлення першого вироку, покарання за останнім за часом вироком призначається із застосуванням як ст. 70, так і ст. 71 КК: спочатку – за правилами ч. 1 ст. 70 КК за сукупністю злочинів, вчинених до постановлення першого вироку; після цього – за правилами ч. 4 ст. 70 КК, потім – за сукупністю злочинів, вчинених після постановлення першого вироку і остаточно – за сукупністю вироків відповідно до ч. 1 ст. 71 цього Кодексу. У кримінально-правовій ситуації, коли вчинення нового злочину в період іспитового строку стає фактичною підставою для визнання (скасування) призначеного за попереднім вироком покарання у виді позбавлення волі, від відбування якого було звільнено особу, таким, що належить відбувати реально, його самостійне виконання при застосуванні ч. 4 ст. 70 КК не допускається за наявності підстав для подальшого призначення остаточного покарання за правилами ч. 1 ст. 71 вказаного Кодексу.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 25 червня 2018 року у справі № 511/37/16-к (провадження № 51-830км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/75042896>

25. У разі визнання особи винною у вчиненні кількох злочинів рішення про її звільнення від відбування покарання з випробуванням приймається тільки після визначення на підставі ст. 70 КК остаточного покарання, виходячи з його виду й розміру.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 10 травня 2018 року у справі № 1-872/11 (провадження № 51-2933км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74022120>

26. При призначенні засудженому остаточного покарання щодо злочинів, вчинених після постановлення попереднього вироку і до постановлення нового, застосовуються правила частини 4 статті 70 КК, а стаття 71 цього Кодексу не потребує застосування, оскільки покарання призначається за сукупністю злочинів, а попередній вирок уже зараховано до призначеного покарання за сукупністю злочинів.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 03 квітня 2018 року у справі № 489/687/15-к (провадження № 51-1061км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73304811>

27. Відповідно до ч. 5 ст. 90 КК якщо особа, що відбула покарання, до закінчення строку погашення судимості знову вчинить злочин, перебіг строку погашення судимості переривається і обчислюється заново. У цих випадках строки погашення судимості обчислюються окремо за кожний злочин після фактичного відбуття покарання (основного та додаткового) за останній злочин.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 05 квітня 2018 року у справі № 297/178/16-к (провадження № 51-1430км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/73304780>

28. Згідно із частинами 1, 4 ст. 70 КК суд визначає остаточне покарання шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим або шляхом повного чи часткового складання призначених покарань.

Суд апеляційної інстанції вірно визначив засудженому остаточну міру покарання та правильно застосував закон України про кримінальну відповідальність, проте при формулюванні висновку про призначення остаточного покарання із застосуванням ч. 4 ст. 70 КК допустив неточне зазначення терміну, вказавши про часткове приєднання невідбутої частини покарання за вироком Кіровського районного суду м. Дніпропетровська від 1 лютого 2016 року, що, на думку колегії суддів, не є істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону та безумовною підставою для скасування чи зміни судового рішення.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 20 вересня 2018 року у справі № 263/12658/16-к (провадження № 51-1551км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/76673363>

29. Відповідно до положень ст. 1 Закону України «Про попереднє ув'язнення» попереднє ув'язнення є запобіжним заходом, який у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України, застосовується щодо підозрюваного, обвинуваченого та засудженого, вирок щодо якого не набрав законної сили.

Таким чином, попереднє ув'язнення не є покаранням, оскільки особа перебуває в місцях ув'язнення ще до постановлення вироку. Водночас перебування особи в умовах ізоляції від суспільства за характером обмежень, покладених на особу, фактично прирівнюється до позбавлення волі як виду покарання. Тому відповідно до норм кримінального права суди повинні обов'язково зараховувати попереднє ув'язнення у строк покарання, що призначається судом, а не враховувати цей строк, призначаючи покарання.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 30 серпня 2018 року у справі № 320/5924/16-к (провадження № 51-3392км18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/76262464>

30. Враховуючи принципи призначення покарання, а також те, що за вироком суду при сукупності злочинів чи вироків засудженому призначається остаточне покарання, на осіб, які вчинили кілька злочинів, передбачених різними статтями або різними частинами однієї статті КК, або засуджених за сукупністю злочинів, дія закону про амністію поширюється, якщо жоден із цих злочинів не виключає можливості його застосування.

Відповідно до п. «е» ст. 9 Закону України «Про амністію у 2016 році» амністія не застосовується до осіб, яких засуджено за організацію або утримання місць для незаконного вживання, виробництва чи виготовлення наркотичних засобів, психотропних речовин або їх аналогів (ст. 317 КК).

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 25 жовтня 2018 року у справі № 140/463/16-к (провадження № 51-4334 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77586947>

31. Як убачається з ухвали апеляційного суду, ОСОБА_1 на підставі ст. 71 КК за сукупністю вироків призначено остаточне покарання у виді обмеження волі на строк 2 роки із застосуванням ст. 75 КК на строк 1 рік та штрафу в розмірі 200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, що становить 3400 грн. Вирок Шевченківського районного суду м. Львова від 25 червня 2015 року постановлено виконувати самостійно.

Однак за попереднім вироком Шевченківського районного суду м. Львова від 25 червня 2015 року, який постановлено виконувати самостійно, ОСОБА_1 призначено покарання у виді позбавлення волі на строк 2 роки, а не обмеження волі на такий строк. А також саме від такого покарання засуджений і був звільнений з випробуванням на

підставі ст. 75 КК і яке порушив, оскільки вчинив злочин, передбачений ч. 2 ст. 309 КК, у період іспитового строку.

З наведеного вбачається, що суд апеляційної інстанції фактично постановив самостійно виконувати покарання не у призначеному виді (замість позбавлення волі постановлено про обмеження волі) та одночасно залишив іспитовий строк, під час якого засуджений і вчинив злочин за ч. 2 ст. 309 КК. Таким чином, суд апеляційної інстанції допустив неправильне застосування ст. 71 КК.

Крім того, відповідно до ч. 3 ст. 72 КК основні покарання у виді штрафу та позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю при призначенні їх за сукупністю злочинів і за сукупністю вироків складанню з іншими видами покарань не підлягають і виконуються самостійно. Зі змісту наведеної норми закону вбачається, що самостійному виконанню підлягає покарання у виді штрафу, але аж ніяк не те покарання, відбута частина якого підлягає приєднанню в порядку ст. 71 КК.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 11 грудня 2018 року у справі № 463/2544/16-к (провадження № 51-5590 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/78680586>

32. Злочини, за які ОСОБА_1 було засуджено за новим вироком Василівського районного суду Запорізької області від 29 вересня 2015 року, він вчинив 23 квітня, 22 травня та 2 листопада 2014 року, тобто в період іспитового строку, встановленого попереднім вироком.

Частина 1 ст. 71 КК містить імперативну вимогу про призначення судом покарання за сукупністю вироків (шляхом повного або часткового приєднання до покарання, призначеного за новим вироком, невідбутої частини покарання за попереднім вироком) у випадку, коли засуджений вчинив новий злочин після постановлення вироку, але до повного відбуття покарання. Таким чином, приєднання невідбутої частини покарання, призначеного за попереднім вироком, є обов'язком суду, який призначає покарання за сукупністю вироків.

У разі вчинення нового злочину до закінчення іспитового строку при звільненні від відбування покарання з випробуванням невідбутою частиною покарання є раніше призначене покарання в його повному обсязі, за винятком строку попереднього ув'язнення.

Виключаючи з вироку рішення про призначення засудженому остаточного покарання на підставі ст. 71 КК, апеляційний суд свою позицію мотивував тим, що на час апеляційного розгляду з урахуванням набуття чинності ч. 5 ст. 72 КК у зміненій редакції обвинувачений фактично вже відбув покарання за попереднім вироком.

Отже, суд апеляційної інстанції не зважив на імперативність наведених приписів ст. 71 КК і на те, що зарахування попереднього ув'язнення не виключає обов'язковості застосування правил цієї норми у випадку вчинення нового злочину в період іспитового строку й до ухвалення нового вироку. Натомість апеляційний суд у цій справі втрутився у попередній вирок, який набрав законної сили, та перерахував ОСОБА_1 строк попереднього ув'язнення в іншому кримінальному провадженні, чого законом не передбачено. Крім того, згаданий суд не дотримався визначеного законодавцем порядку прийняття рішень, згідно з яким спочатку призначається покарання за правилами статей 70, 71 КК, а вже потім до нього на підставі ч. 5 ст. 72 КК зараховується строк попереднього ув'язнення.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 11 грудня 2018 року у справі № 311/480/15-к (провадження № 51-2591 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/78529622>

33. Апеляційний суд, переглядаючи вирок, правильно зазначив про неправильне застосування місцевим судом закону України про кримінальну відповідальність при призначенні ОСОБА_1 остаточного покарання за правилами ст. 71 КК, оскільки наявні підстави для застосування ч. 4 ст. 70 КК. Однак, формально виключивши вказівку щодо застосування ст. 71 КК та зазначивши про застосування ч. 4 ст. 70 КК, апеляційним судом залишено без змін резолютивну частину вироку щодо визначення остаточного покарання за правилами ст. 71 КК – «до призначеного покарання частково приєднано невідбуту частину покарання за вироком Іллінецького районного суду Вінницької області від 21 квітня 2017 року та остаточно ОСОБА_1 визначено покарання у виді позбавлення волі на строк вісім років шість місяців».

Отже, апеляційний суд, ухвалюючи рішення лише про виключення з вироку вказівки щодо застосування ст. 71 КК та вказуючи на ч. 4 ст. 70 КК, неправильно застосував закон України про кримінальну відповідальність, оскільки не зазначив в ухвалі принцип визначення остаточного покарання та не призначив ОСОБА_1 строк цього покарання.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 18 грудня 2018 року у справі № 131/862/17 (провадження № 51-3439 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/78979866>

Особливості звільнення від покарання та його відбування

34. Закінчення строків давності притягнення до кримінальної відповідальності не є реабілітуючою підставою, у зв'язку із чим необхідна згода на звільнення особи від кримінальної відповідальності, а за відсутності такої згоди суд вправі звільнити лише від покарання на підставі ч. 5 ст. 74 КК.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 26 червня 2018 року у справі № 570/3743/15-к (провадження № 51-2727 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/75099986>

35. Законодавець надав дискреційні повноваження судам у визначенні можливості застосувати ст. 75 КК. Ухвалюючи свій вирок у частині призначення покарання, апеляційний суд урахував, зокрема, ступінь тяжкості вчиненого злочину, що належить до категорії тяжких, характер і спосіб вчинення злочину – завдання удару ножом у життєво важливий орган, обставини, що передували події – правомірна вимога потерпілого про повернення боргу, відсутність намірів засудженого допомогти потерпілому після вчиненого злочину, а також стан алкогольного сп'яніння як обтяжуючу обставину. Таким чином, суд, діючи в межах своїх повноважень, не встановив підстав для застосування цього положення.

Думка потерпілого може враховуватись судом при призначенні покарання, однак не є вирішальною. Саме тому доводи щодо прийняття апеляційним судом рішення всупереч позиції потерпілого, який вибачив засудженого та просив застосувати ст. 75 КК, не є підставою для скасування по суті правильного судового рішення.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 02 жовтня 2018 року у справі № 752/8309/16-к (провадження № 51-284 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/76945318>

36. Щодо незастосування судом звільнення від відбування покарання Верховний Суд констатує, що загальні засади призначення покарання, визначені у ст. 65 КК, наділяють суд правом вибору однієї із форм реалізації кримінальної відповідальності – призначити покарання або звільнити від покарання чи від його відбування, завданням якої є виправлення та попередження нових злочинів. Ця функція за своєю правовою природою є дискреційною, оскільки потребує врахування та оцінки конкретних обставин справи, ступеня тяжкості вчиненого злочину, особи винного, обставин, що впливають на покарання. Реалізація цієї функції становить правозастосовну інтелектуально-вольову діяльність суду, в межах якої і приймається рішення про можливість застосування чи незастосування ст. 75 КК, за змістом якої рішення про звільнення від відбування покарання з випробуванням суд може прийняти лише у випадку, якщо призначено покарання певного виду і розміру, враховано тяжкість злочину, особу винного та інші обставини справи, і всі ці дані у сукупності спонукають до висновку про можливість виправлення засудженого без відбування покарання.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 20 березня 2018 року у справі № 302/904/16-к (провадження № 51-966 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/72970337>

37. Передбачене ст. 79 КК звільнення від відбування покарання з випробуванням є спеціальним видом звільнення і допустимість його застосування лише до вагітних

жінок і жінок, які мають дітей віком до семи років, визнається обов'язковою умовою такого звільнення.

Разом з тим наявність передбачених у законі умов для звільнення таких жінок від відбування покарання не означає, що суд зобов'язаний прийняти рішення про їх звільнення. Застосування цього виду звільнення від відбування покарання є правом, а не обов'язком суду.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 24 жовтня 2018 року у справі № 640/8138/16-к (провадження № 51-2765 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77524945>

38. Відповідно до ст. 6 Закону України «Про застосування амністії в Україні» та ст. 15 Закону України «Про амністію у 2016 року» особи на яких поширюється дія цього Закону, можуть бути звільнені від відбування основного і додаткового покарання. Виходячи із системного аналізу означених правових норм застосування чи незастосування амністії до додаткового покарання є правом, а не обов'язком суду, реалізація якого належить до його дискреційних повноважень.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 17 травня 2018 року у справі № 492/884/16-к (провадження № 51-1919 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/74265706>

Процесуальні питання, пов'язані із призначенням покарання

39. Термін «явно несправедливе покарання» означає не будь-яку можливу відмінність в оцінці виду та розміру покарання з погляду суду апеляційної чи касаційної інстанції, а відмінність у такій оцінці принципового характеру. Це положення вказує на істотну диспропорцію, неадекватність між визначеним судом, хоча й у межах відповідної санкції статті, видом та розміром покарання і тим видом і розміром покарання, яке б мало бути призначене, враховуючи обставини, які підлягають доказуванню, зокрема ті, що повинні братися до уваги при призначенні покарання. З огляду на встановлення судом лише однієї обставини, яка пом'якшує покарання, – визнання вини, відсутні правові підстави для призначення засудженому покарання, нижчого від найнижчої межі, встановленої в санкції статті.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 01 листопада 2018 року у справі № 524/5999/17 (провадження № 51-2776 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77684963>

40. У кримінальному процесі діє принцип заборони повороту до гіршого (*reformatio in pejus*). Нормативно він закріплений, зокрема, у статтях 416, 421, 437, 439 КПК. На практиці він означає те, що ніяке наступне судове рішення не може погіршувати становище засудженого у порівнянні з попереднім рішенням, якщо воно не було скасовано у зв'язку з необхідністю застосування закону про більш тяжке кримінальне

правопорушення або посилення покарання за скаргою прокурора, потерпілого чи його представника, а також якщо при новому розгляді буде встановлено, що обвинувачений вчинив більш тяжке кримінальне правопорушення, або якщо збільшився обсяг обвинувачення.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 11 жовтня 2018 року у справі № 748/3074/15-к (провадження № 51-2424 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77181443>

41. Виходячи з системного аналізу вимог статей 407, 408, 418 та п. 4 ч.1 ст. 420 КПК, а також роз'яснень, які містяться в п. 8 постанови Пленуму Верховного Суду України від 15 травня 2006 року № 1 «Про практику постановлення судами вироків (постанов) при розгляді кримінальних справ в апеляційному порядку», погіршення становища засудженого можливе лише при постановленні апеляційним судом свого вироку.

Апеляційний суд, хоча й призначив ОСОБА_6 більш м'яке покарання у виді штрафу, однак таке покарання підлягає реальному виконанню, тоді як за вироком місцевого суду його було звільнено від відбування призначеного покарання на підставі ст. 75 КК. Відповідно до усталеної судової практики заміна покарання, до якого застосована ст. 75 КК, покаранням, яке належить відбувати реально, є погіршенням становища засудженого.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 06 листопада 2018 року у справі № 166/938/17 (провадження № 51-4217 км 17) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77969085>

42. Посилення покарання за результатами нового розгляду справи допускається виключно при існуванні двох умов: оскарження попереднього вироку в апеляційному порядку прокурором, потерпілим або його представником через обрання занадто м'якого заходу примусу та прийняття апеляційним судом рішення про скасування вироку саме за вказаними доводами. Якщо ж вирок було скасовано в апеляційному порядку на інших підставах, власне факт оскарження його через м'якість покарання учасниками процесу зі сторони обвинувачення не усуває процесуальних обмежень, установлених ч. 2 ст. 416 КПК.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 31 жовтня 2018 року у справі № 137/2191/15-к (провадження № 51-5842 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/77607620>

43. Відповідно до оскаржуваного рішення суд апеляційної інстанції правильно застосував вимоги ст. 49 КК із застосуванням ч. 5 ст. 74 КК, як і просив прокурор у своїй апеляційній скарзі, однак, призначаючи ОСОБА_1 покарання за ч. 1 ст. 309 КК, вийшов за межі апеляційних вимог прокурора та визначив вид покарання – позбавлення волі, хоча судом першої інстанції його було засуджено до обмеження волі,

а прокурор у своїй апеляційній скарзі не ставив вимоги про зміну призначеного покарання та не просив призначити покарання у виді позбавлення волі.

З урахуванням наведеного суд апеляційної інстанції вийшов за межі апеляційної скарги прокурора та погіршив становище засудженого, що вказує на істотні порушення вимог кримінального процесуального закону, які призвели до неправильного застосування закону України про кримінальну відповідальність, як правильно зазначає прокурор у своїй касаційній скарзі.

Детальніше з текстом постанови Верховного Суду від 18 грудня 2018 року у справі № 185/8821/13-к (провадження № 51-4327 км 18) можна ознайомитися за посиланням <http://reyestr.court.gov.ua/Review/78979817>

Огляд судової практики Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду щодо призначення покарання / Упоряд.: канд. юрид. наук В. В. Щепоткіна; відпов. за вип.: канд. юрид. наук Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – 21 стор.

¹ **Застереження:** видання містить короткий огляд судових рішень Касаційного кримінального суду. У кожному з них викладено лише основний висновок щодо правового питання, яке виникло у справі. Для правильного розуміння висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним у Єдиному державному реєстрі судових рішень.

Підписуйтеся на нашу сторінку у Facebook
fb.com/supremecourt.ua